

קדיה, על החנות ברחוב רייזנגוף. הבגדים של אורה עושים משהו מיוחד לנשים הלוכשות אותם. אורה טוענת שזה לא כליכך בגלל הבגדים עצמם. אלא בגלל ההרגשה הנינוחה, שהקטיפה משרה על מי שלובש אותה. היא לא פירסמה מודעות על פתיחת החנות שלה. השמועה על הבגדים המיוחדים עשתה לה כנפיים. חברות סיפרו מפה לאוזן ושלוו את חברותיהן. אורה מספרת כי רי שתלך ברחוב לכושה נאחת משימלותיה, כדי ש שתים או שלוש נשים תעצורנה אותה ותבקשנה לדעת היכן רכשה את הבגדים המיוחדים.

למכור תרנגולת

כ שאורה פתחה את החנות הקטנה לפני כשנה, אמרה לה

נוצרה אצלי איוו מין קומונה של אמנים, אנשי רוח, אנשים עם חלומות, שחקנים וגם טיפוסים יום-יומיים." אורה עסקה גם באסטרוולוגיה. היא לא מסכימה לדיעה שאסטרוולוגיה היא מיפלסם של אותם שאינם מסוגלים לקחת את גורלם בידים, ומעדיפים

ובגדים

האמא שלה: "את סוחרת? מה פיתאוס? אפילו תרנגולת את אף פעם לא ידעת למכור?" כי אורה נולדה במושב, בכפר סירקין. היא מגדירה את הבית שממנו באה כ"בית מפמ"ניקי, שבו יררו הרג לים לחצייהתורן כשסטאלין מת." כאשר היא עזבה את הבית ועברה לעיר הגדולה, תל-אביב, לפני 20 שנה, היא התחילה לעסוק בציור. כמיקצוע, היא פגשה גם את מורי, חברה לחיים.

הוא ממוצא צ'כי. עלה לארץ בגיל 3. זאב ז'בוטינסקי היה הסנדק שלו. ובנוסף לכל זה, הוא מומחה ידוע-שם של טיטחיים פרסיים ואלוף ברידג' בין לאומי.

כשמורי ואורה עברו לגור יחד, הם ריהטו את הבית ברהיטים יפהפיים. שנקנו בשוקהפישפשים ביפו, כי ציירהפפ רוג'ר דין.

עשירה וזוהרת. מימין: מוצגת שימלת-ערב שצווי ארונה רקום בתכשיטים. משמאל: מוצגת שימלה בע" לת שובל ענקי. אלה רק שתיים מהשמלות היפות.

זה אולי הסוד של הבי קטיפה זוהרת נדים הייחודיים, המעי ניקים ללובשות. לפי עדותו. מגע מלטף בצד חזות

החנות עצמה ממוקמת בצד האחורי של בניין גדול ברחוב רייזנגוף. בחוץ יש עציצים והרבה חתולים. יש גם תיבה ענקית, מלאה חרוזים צינעוניים מכל סוג ומין. תכשייריאפור בצבעים שונים, חגורות. ענקים, צמידים ומה לא. אורה מוכרת לא רק בגדים, אלא פשוט שעה של פינוק, שבסופה יוצאת הלוקחה לא רק כשבגדיקטיפה ב" רשותה, אלא גם מחרות ענקית של

היא גם ניהלה מיסעדה, במצורף למעורון ברידג', אבל זה לא הלך. יכול להיות שאורה סטוקליסקי היתה גומרת את חייה כציירת לא רעה, עם הרבה חברים, וחה מקיצבת-זיקנה של הביטוח הלאומי, אלמלא פגשה את אילנה גולדברג, שהתמחתה בצביעה של קטיפה. "יום אחד ראיתי את אחותי לכושה בשימלה שאילנה עשתה", משחזרת אורה, "והנשימה נעצרה לי. הרגשתי כאילו שמישהו נתן לי בופס. הבגד היה פשוט מהמם. היא הכירה לי את אילנה, ששאלה אותי מה רעתי לארגן לה באזור אצלי בבית. יש לך הרבה חברות", היא אמרה לי, "אולי נצליח למכור משהו".

פיתאוס: כסף ביד

מורי לא התלהב מהרעיון שכל כך הרבה אנשים זרים יסתובבו לו בבית. כשנסע לחו"ל, לאחת מתחרויות הברידג' שלו, אירגנה אורה את הבא" זאר. היתה זו חגיגת-נשים. אורה גם אפרה וקישטה את הגברות שקנו מהשמלות. ההצלחה היתה מדהימה, וכל הבגדים נחטפו. אורה ואילנה חזרו כמה פעמים על העניין. וזה עבר. "פיתאוס מצאתי את עצמי עם כסף כיד", מספרת אורה, "אחרי כמה חודשים עלה הרעיון שנפתח חנות קטנה בריזנגוף. היו לנו כמה מאות דולארים. התחלנו מכלום. את החנות צבענו ושיפצנו כעצמנו. מה שנשאר מהכסף הלך לקניית בדים וצבעים." בשבוע הראשון מכרה אורה עשר שמלות, וזרם הקונים הלך וגרל. היא לא האמינה למה שסיפרו לה סיפריי החשבונות. היא ואילנה התחילו לעבוד 8 ש בבוקר ועד לשעות הקטנות של הלילה.

אילנה גם הקימה מיפעל קטן כמשק, השייך לה, כמושב עומר, שליך באר"שבע. היא ואורה קונות את בדי הקטיפה. יש סוגים שונים: עבים יותר ועבים פחות, מבריקים ועמומים, רכים ונוקשים. אחר-כך אילנה ואורה מעצי בות את הבגדים ואילנה צובעת כל בגד בדגם-צבע, שאותו מציירת אורה. תהליך הצביעה פותח על-ידי אילנה. היא ואורה שומרות על התהליך הסודי מכל מישמר. זו לא יקרב אל המיפעל הקטן.

ציירת בביתה את שעות הפנאי שלה מעדימה אורה לבלות בצויר ועבודותיה נמכרות היטב בתערוכות. גם דיגמי-הצבע שעל השמלות מצוירים בידי האמנית, והם ייחודיים.